

Arrest

nr. 246 081 van 14 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DE BLOCK
Onze-Lieve-Vrouwkerkplein 35
9200 Dendermonde

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Iraaks staatsburger, een soennitische moslima afkomstig uit de wijk al Mashtal in Bagdad, Irak. U bent gehuwd en heeft vier kinderen. Uw zoon A. J. X (O.V. X) geniet sinds 2 december 2016 de vluchtelingenstatus in België. Zelf heeft u samen met uw minderjarige zoon X A. J. X (OV X) op 10 september 2018 om asiel verzocht bij de Belgische bevoegde instanties. Uw echtgenoot verblijft momenteel in Turkije samen met jullie minderjarige dochter Z.. U heeft nog één andere dochter, R., die in Bagdad woont met haar echtgenoot.

Uw zoon A. werkte sinds zijn 19de levensjaar als soldaat in het Iraakse leger. Op een dag in 2015 kwam A. naar huis en vertelde hij dat hij benaderd was door leden van de militie Soraya al-Khorasani met het

voorstel dat hij als automechanicien voor hen zou werken om voor hen gestolen voertuigen te herstellen en te voorzien van springtuigen. Uw zoon was niet ingegaan op dit voorstel. Sedert die dag is A. niet meer naar het leger teruggekeerd. Twee dagen nadat uw zoon u over dit voorstel was komen vertellen, zijn mannen van Soraya al-Khorasani naar uw huis gekomen. Uw zoon A. is naar buiten gegaan en er is een woordenwisseling ontstaan. Op een bepaald moment hoorde u dat er geschoten werd. U rende naar buiten en zag A. gewond op de grond liggen. De daders waren intussen weggevlicht. Uw zoon werd door verwanten naar het ziekenhuis gevoerd. Hij bleek een kogel in zijn hoofd te hebben, achter het netvlies van zijn oog.

Uw zoon werd eerst verpleegd in het Kaisar-ziekenhuis maar toen hij zich wat beter voelde, is hij overgebracht naar het universitair ziekenhuis. Hij is in totaal ongeveer een week gehospitaliseerd geweest. In tussentijd durfden jullie zelf niet meer thuis verblijven maar doken jullie onder bij diverse verwanten. Uw man diende bij de politie klacht in tegen het gebeurde. Later is ook uw zoon zelf klacht gaan indienen tegen de daders. Uw zoon heeft ook de namen van de daders genoemd aan de politie. Ook jullie burens legden een getuigenis af over het gebeurde. De politie heeft vervolgens het dossier overgemaakt aan de rechtbank en de rechtbank heeft een arrestatiebevel uitgevaardigd tegen de daders. Daarop is de politie naar het adres van de daders gegaan met het oog op arrestatie, maar de daders bleken niet thuis. In de volgende periode drongen uw familie en u bij de politie en de rechtbank aan op een spoedige arrestatie maar die bleef uit. Omdat jullie menen dat de overheid corrupt is, hadden jullie er geen vertrouwen in dat de daders uiteindelijk zouden worden gearresteerd. U vernam weliswaar dat de leider van de militie-eenheid die verantwoordelijk was voor de aanslag op uw zoon, ene A., later in verband met een bankoverval was gearresteerd, maar hij zou later weer zijn vrijgelaten.

Nog tijdens de maand mei 2016 ontvluchtte uw zoon A. zijn land van herkomst. U verliet samen met uw echtgenoot, uw zoon A. en uw dochter Z. Irak in juni 2015 legaal per vliegtuig. U zou later vernemen dat in de weken na jullie vlucht uit Irak, nog tot twee maal toe mensen in jullie oorspronkelijke buurt naar jullie zijn gaan vragen. Jullie reisden naar Turkije. In Turkije verbleef u gedurende twee jaar in Samsun. In Turkije heeft u ook nog even uw zoon A. gezien voor hij verder reisde naar West-Europa. Jullie vroegen in Ankara ook asiel bij de Verenigde Naties. Deze aanvraag werd uiteindelijk stopgezet. Omdat u geen toekomst zag voor uw kinderen in Turkije besloot u het land te verlaten. Eind 2017 stak u samen met uw zoon A. per boot de zee over naar Griekenland, waar voor u een asielerzoek werd geregistreerd. Uw echtgenoot en uw dochter Z. trachtten later ook van Turkije naar Griekenland te reizen maar omdat de Turkse grensbewaking intussen was verstrengd, is dit niet meer gelukt en bleven zij in Turkije achter. U kreeg geen beschermingsstatus in Griekenland. U verbleef in Griekenland eerst zes maanden op het eiland Mytilini, daarna trok u naar Athene. U wilde uw zoon A. vervoegen die op 1 juli 2015 in België een asielerzoek had gedaan en op 2 december 2016 als vluchteling werd erkend door de bevoegde Belgische instanties. In september 2018 reisde u met behulp van een smokkelaar naar België, waar u op 10 september 2018 om asiel verzocht.

Ter staving van uw identiteit en asielmotieven legde u volgende documenten neer. Uw Iraakse identiteitskaart en die van uw zoon A. legde u in origineel voor. Van de volgende documenten legde u kopieën neer: de identificatiepagina van uw Iraaks internationaal paspoort, de identificatiepagina van het Iraaks internationaal paspoort van uw zoon A., uw nationaliteitsbewijs, het nationaliteitsbewijs van uw zoon A., uw huwelijksakte, uw woonstkaart, uw rantsoenkaart, een politie-arrestatiebevel dd.12.05.2015, een medisch attest dd.04.05.2015 voor uw zoon A., een videobestand over de arrestatie van een van de vervolgers van uw zoon A., briefwisseling van uw advocaat met betrekking tot het verlies van uw internationaal paspoort, twee medisch attesten dd.29.10.2018, een medisch attest dd.07.10.2019, twee bewijzen van psychotherapeutische opvolging dd.04.01.2019 en 11.03.2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U geeft weliswaar tijdens uw persoonlijke onderhoud met het CGVS aan dat u vergeetachtig kan zijn en mogelijk even zou moeten nadenken om zich zaken te kunnen herinneren (CGVS I, p.2). Verder wijst u erop dat er reeds geruime tijd is verlopen tussen de vervolgingsfeiten en uw persoonlijk onderhoud dienaangaande, en dat dit impliceert dat u zich mogelijk bepaalde details niet meer zou herinneren (CGVS II, p.2).

Verder legt u enkele attesten neer die wijzen op psychotherapeutische opvolging in België. Welnu, tijdens de beide persoonlijke onderhouds werd u telkens voldoende gelegenheid geboden om uw antwoorden te formuleren. De door u neergelegde psychomedische attesten bieden daarbij enkel de informatie dat u gedurende een aantal data psychotherapeutische afspraken heeft gehad. Uit deze stukken blijkt bijgevolg op geen enkele manier dat u niet in staat zou zijn om coherente, concrete en gedetailleerde verklaringen te doen aangaande de door u verklaarde asielproblemen. Tenslotte spreekt het voor zich dat bij de vaststelling van bepaalde onwetendheden wordt ingeschat in hoeverre dergelijke lacune al dan niet een aannemelijke verklaring zou hebben of niet. In onderstaande beslissing is, waar gewezen wordt op onwetendheden, nadrukkelijk geargumenteed waarom in casu de vastgestelde onwetendheid niet aannemelijk kan worden genoemd.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde vervolging te vrezen vanwege dezelfde personen die een aanslag hadden gepleegd op uw zoon A.: nadat uw zoon A. een samenwerking had geweigerd met leden van de sjjiitische militie, werd hij in mei 2015 neergeschoten, waarna hij het land ontvluchtte. Daarop zouden de daders van de aanslag bedreigingen hebben geuit naar de rest van de familie van uw zoon. Concreet zou de leider van deze eenheid hebben verklaard dat hij andere kinderen uit uw gezin zou ontvoeren. Er zou ook bedreigd zijn uw woning in brand te steken. De groep is ook na jullie vlucht nog twee maal naar jullie gaan vragen bij de burens (CGVS I p. 8-9).

Welnu, er dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt aannemelijk een vervolgingsvrees aannemelijk te maken ten aanzien van leden van de sjjiitische militie v Saraya al Kharasani. Er werden immers diverse incoherenties en vaagheden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen dienaangaande.

Zo wordt allereerst vastgesteld dat u bijzonder weinig weet over de daders van de aanslag op uw zoon terwijl u hiertoe wel de informatiekanalen heeft. U kent slechts één van de namen van de daders van de aanslag op uw zoon, namelijk de voornaam van de leider van dit viertal, A.. Zijn volledige naam kent u niet, evenmin zijn stamtoebehooren, ofschoon u wel aangeeft dat u die naam kan terugvinden in de informatie die u op zak heeft. Voor de andere namen van de daders verwijst u expliciet naar het arrestatiebevel dat u zelf heeft neergelegd maar waarvan u dus de namen van de concreet te arresteren personen niet uit eigen beweging kent (CGVS I, p.18; CGVS II, p.11). Het kan niet aannemelijk worden genoemd dat u niet meer weet over de identiteit van deze daders van de aanslag die bijna de dood van uw zoon tot gevolg had en jegens wie u nu zelf een persoonlijke vervolgingsvrees uit. Gezien de ernst van deze feiten, gezien uw echtgenoot en uw zoon A. bij de politie klacht hebben neergelegd tegen deze daders, hierbij zelfs hun identiteit hebben bevestigd, gezien deze aanslag, en bij uitbreiding de dreigementen door deze zelfde personen, er zelfs aanleiding toe heeft gegeven dat uw hele gezin het land is ontvlucht, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u in staat zou zijn om meer informatie te bieden over de identiteit van deze daders.

Verdere bevestiging van een gebrek aan geïnformeerdheid wordt gevonden in het videobestand dat u neerlegt en het gebrek aan informatie dat dienaangaande bij u werd vastgesteld. Het door u neergelegd videobestand heeft luidens uw verklaringen betrekking op een nieuwsbericht uit de Iraakse media waarbij deze zelfde A., die het groepje aanvoerde dat de bewuste aanslag op uw zoon had gepleegd, een tijd later betrokken was bij een daad van beroving van burgers die geld hadden afgehaald uit een bankfiliaal. Het nieuwsbericht meldde dat de daders van deze beroving waren gearresteerd. U legde dit videobestand neer om er blijk van te geven hoe gevaarlijk deze A. was en om erop te wijzen dat de Iraakse politie corrupt is en niets onderneemt tegen dit soort personen en bijgevolg niet bij machte is uw gezin tegen deze concrete misdadiger te beschermen (CGVS II, p.4-5, 11-13). Wanneer u echter verder werd bevraagd over deze gebeurtenis en het politie-optreden ter zake, blijft u grotendeels het antwoord schuldig. Zo wist u niet wanneer A. was gearresteerd met betrekking tot deze bankberoving (CGVS II, p.4-5). U had er ook geen idee van of deze A., intussen gearresteerd in het kader van deze bankberoving, bij die gelegenheid ook werd verhoord of onderzocht in verband met de aanslag op uw zoon. Uw echtgenoot en uw zoon hadden nochtans eerder tegen deze A. met vermelding van diens identiteit klacht neergelegd (CGVS II, p.12). Uw verklaring voor deze onwetendheid vermag evenmin te overtuigen: u hield het erop dat u deze informatie niet heeft omdat u het land intussen reeds was ontvlucht en bijgevolg een en ander niet meer had opgevolgd. Bovendien zou het geen zin hebben zulke zaken op te volgen omdat het land toch corrupt was. Deze uitleg voldoet uiteraard niet.

Het feit dat u, zelfs nadat u Irak verlaten heeft, via uw contacten toch vernomen heeft van deze arrestatie, hierover zelfs nieuwsberichten heeft gezien in de televisie media, wijst erop dat u ook vanuit het buitenland voldoende toegang had tot informatiekanalen om over deze arrestatie meer te vernemen. U had daar ook belang bij gezien deze informatie betrekking had op uw persoonlijke vrees jegens deze persoon en zijn groepsgegoten. U wees er verder op dat de politie inderdaad corrupt is, getuige daarvan het feit dat u via via vernomen had dat deze A. op korte tijd tot twee maal toe was gearresteerd maar telkens weer was vrijgelaten. Wanneer u hierover verder wordt bevraagd, blijkt u hierover weerom vrijwel niets te weten. Zo stelt u niet te weten of deze A. in dat geval was vrijgekomen door corruptie dan wel omdat hij bijvoorbeeld was vrijgelaten onder voorwaarden in afwachting van een proces. U gaf uiteindelijk toe dat uw antwoorden gebaseerd waren op een algemene intuïtie: zo vergaat het in Irak bendes volgens u: soms worden bendeleden gearresteerd, waarna ze zich met steekpenningen vrijkopen (CGVS II, p.13). Dit is uiteraard een blote bewering die niet vermag te weerleggen dat u de u ter beschikking staande mogelijkheden om verdere informatie in te winnen over de stand van zaken inzake de eventuele strafvervolgning van de man jegens wie u een asielvrees uitspreekt, heeft veronachtzaamd.

Uit uw verklaringen blijkt trouwens evengoed dat u nauwelijks weet heeft van concrete onderzoeksdaden door politie in de zaak van de aanslag op uw zoon. Zo vermoedt u slechts dat de politie de plaats van de aanslag niet heeft onderzocht. U houdt het er ter zake op dat u alleszins niets in die zin vernomen heeft van uw bureu (CGVS II p.24). Verder toont u zich weinig op de hoogte van het arrestatiebevel dat tegen de daders van de aanslag op uw zoon werd uitgevaardigd (CGVS II, p.13-14). Eerder was al gebleken dat u de namen van de daders die wel degelijk op dit arrestatiebevel staan opgesomd, niet uit eigen beweging kent, behalve de voornaam A.. Bovendien blijkt u niet te weten of de namen van uw zoon en uw echtgenoot op dit bevel staan vermeld. Ook beweert u foutief dat op dit arrestatiebevel niet vermeld zou staan voor welk misdrijf de arrestatie precies wordt bevolen. Deze verwijzing naar het misdrijf waarvoor de arrestatie wordt bevolen, staat wel degelijk vermeld op dit bevelschrift ('ruzie volgens Art.413 van de Strafwet). Deze en voorgaande vaststellingen geven er alvast geen blijk van dat u een urgent vreesbewustzijn zou koesteren jegens de daders van de aanslag op uw zoon.

Deze vaststelling wordt versterkt doordat uw verklaringen over uw pogingen om zich te verbergen voor deze daders, onmiddellijk na de aanslag tot uw vlucht uit Irak enkele weken later, geloofwaardigheid missen. U verklaarde meer bepaald dat u onmiddellijk na deze aanslag was ondergedoken bij diverse van uw directe verwanten. Eerst zou u hebben verbleven bij uw broer A., daarna zou u opeenvolgend bij uw zussen hebben verbleven waarna u het land heeft verlaten samen met de rest van uw gezin. Echter verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud met het CGVS dat u op uw eerste schuiladres, bij uw broer A., ongeveer een week heeft verbleven (CGVS I, p.14). Bij uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u opnieuw dat u allereerst zich verborgen had bij uw broer A., maar dat dit verblijf ongeveer 1-2 dagen zou hebben geduurd (CGVS II, p.26). U werd met deze discrepantie geconfronteerd maar had hiervoor geen aannemelijke uitleg (CGVS II, p. 26). U stelde dat de duur van uw verblijf op uw eerste schuiladres een detail was dat u zich niet meer herinnerde en corrigeerde uw verklaring naar 'een verblijf van ongeveer 1-2 dagen tot een week.' Echter zij erop gewezen dat de periode waartijdens u bij familie onderdook, in totaal een tweetal weken besloeg (CGVS I, p.14). Deze gegevenheid in acht genomen, dient een verschil tussen 1-2 dagen verblijf op uw eerste schuiladres, dan wel ongeveer een week, hetzij ongeveer de helft van de totale periode van ondergedokenheid bij uw familie, bezwaarlijk een detail kan worden genoemd. De vastgestelde tegenstrijdigheid is dan ook manifest en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit onderduiken op zich. Ook deze vaststelling dat dan ook afbreuk aan de aannemelijkheid van uw verklaring als zou u persoonlijk ook een vervolgingsvrees koesteren jegens de vervolgers van uw zoon.

Gegeven deze vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaring als zou u een gegronde vervolgingsvrees koesteren jegens de vervolgers van uw zoon. Volledigheidshalve zij erop gewezen dat het CGVS ervan overtuigd is dat uw zoon het slachtoffer was van een daad van vervolging met ernstige psychologische impact op zijn persoon, getuige hiervan de vastgestelde psychologische problemen en de medische documenten waaruit blijkt dat hij een kogel in zijn lichaam heeft. De ware toedracht was echter niet duidelijk op basis van zijn vaak onsamenhangende verklaringen. Er werd uw zoon dan ook het voordeel van de twijfel gegeven bij de hem toegekende vluchtelingenstatus. In elk geval is het wel duidelijk dat de toedracht die u geeft, geloofwaardigheid mist en dat u met name niet weet te overtuigen dat u omwille van problemen van uw zoon een gegronde vrees heeft.

De door u neergelegde bewijselementen (Iraakse identiteitskaarten en paspoorten, nationaliteitsbewijzen, huwelijksakte, woonstkaart, rantsoenkaart, politie-arrestatiebevel, medische attesten uit Irak en België, videobestand, briefwisseling van uw advocaat, bewijzen van psychotherapeutische ondersteuning) zijn niet van aard dat ze bovenstaande vaststellingen vermogen te beïnvloeden of weerleggen. De paspoorten en identiteitskaarten van u zelf en uw minderjarige zoon A., jullie nationaliteitsbewijzen, uw huwelijksakte, woonstkaart, rantsoenkaart bieden informatie aangaande jullie identiteit en herkomst, gegevens die in bovenstaande beslissing niet in twijfel worden getrokken. De briefwisseling dd.15.11.2018 van uw advocaat met de Iraakse ambassade heeft betrekking op het verlies van uw origineel internationaal paspoort, feit dat in se evenmin in twijfel wordt getrokken door bovenstaande beslissing.

Het politie-arrestatiebevel dd.12.05.2015 en het medisch expertiseverlag dd.04.05.2015 voor uw zoon A., hebben beide betrekking op de aanslag op uw zoon A., van mei 2015. Deze documenten hebben betrekking op het feit van de aanslag op uw zoon maar bieden geen informatie aangaande het vervolgingsrisico dat hieruit voor u zelf zou volgen. Bijgevolg zijn ook deze documenten niet van aard om bovenstaande beslissing in het gedrang te brengen.

Het door u aangebrachte videobestand verwijst luidens uw verklaringen naar de arrestatie in het kader van een ander misdrijf dat hij enkele maanden na de aanslag op uw zoon zou hebben gepleegd. Allereerst zij erop gewezen dat het CGVS er niet in geslaagd is dit videobestand te bekijken. Een eerste video had u overgemaakt via memory stick maar dat bestand bleek niet toegankelijk, ook niet na verificatie door de informaticadienst van het CGVS. Een tweede maal stuurde u een link door via Snaptube maar dat bestand kon niet op een veilige manier worden bekeken, zo bleek na consultatie van de informaticadienst van het CGVS. Wat hier ook van zij, uit de beschrijving die u gegeven heeft van de inhoud van dit bestand (CGVS II, p.4-5), kan alvast worden opgemaakt dat de inhoud van deze video niet van aard is dat het bovenstaande vaststellingen vermag te beïnvloeden. U verklaarde meer bepaald dat op deze video te zien is enerzijds dat A. en enkele kompanen mensen die een bankfiliaal verlieten van hun geld beroofden. Anderzijds is op de video te zien dat deze mensen door politie worden gearresteerd. Welnu, in bovenstaande beslissing wordt geargumenteed dat u onaannemelijk weinig weet over met name de genaamde A. die u aanziet als de leider van de groep die uw zoon had aangevallen en die ook een leidende rol zou hebben gespeeld bij deze beroving. Videobeelden van de arrestatie na een ander misdrijf van dezelfde A. zijn niet van aard dat ze de vaststelling dat u onaannemelijk weinig weet over deze en de andere daders van de aanval op uw zoon. Bijgevolg vermag de inhoud van dit videobestand niets veranderen aan deze inschatting.

De twee door u neergelegde medische attesten dd.29.10.2018 hebben betrekking op onderzoeken van uw lichamelijke gezondheid in België en bieden daarnaast in kort bestek verwijzingen naar medische en psychomedische zorg die u in Turkije en Griekenland heeft gekregen. De attesten bevatten geen informatie die van aard is bovenstaande vaststellingen aangaande uw asielvrees ten aanzien van Irak te beïnvloeden. Een later medisch attest dd.07.10.2019 bevat behalve de verwijzing dat u behandeld wordt voor een niet nader benoemd gynaecologisch probleem de vermelding dat u een antidepressivum gebruikt in het kader van een mentale ondersteuning. Het CGVS heeft begrip voor de psychische problemen die u ondervindt maar de loutere vermelding van een voorschrift van een antidepressivum biedt op zich geen informatie die de hierboven verzamelde vaststellingen onderuit haalt.

De twee bewijzen van psychotherapeutische opvolging dd.04.01.2019 en dd.11.03.2019 werden hierboven reeds besproken in het kader van de inschatting van uw eventuele nood aan bijzondere procedurele maatregelen. In dit kader zij er bijkomend op gewezen dat de loutere verwijzing naar data van psychotherapeutische afspraken op zich geen informatie biedt die bovenstaande inschatting van de geloofwaardigheid van uw asielmotieven vermag te weerleggen dan wel enig inzicht te bieden in uw psychologische vermogen om adequaat verklaringen af te leggen in het kader van de behandeling van uw asielverzoek.

Volledigheidshalve zij er nog op gewezen dat u in het kader van uw asielverzoek ook nog wees op de algemene onveiligheid in uw land van herkomst. Meer bepaald stelde u dat er in uw land geen oorlog woedt waarbij je je vijand kan zien, en waartegen je je voorzorgsmaatregelen kan nemen, maar eerder een oorlog waarbij je je vijand niet kent of ziet, en die op elk moment iemand van je familie kan ontvoeren om je te treffen (CGVS I, p.3). Welnu, dienaangaande zij erop gewezen dat u deze bewering op geen enkele manier concreet en persoonlijk betreft op uw gezinsleden of u zelf. Van een asielzoeker mag nochtans verwacht worden dat hij zijn vervolgingsvrees concreet aannemelijk maakt.

Voor zover u met bovenstaande beschrijving wijzen wil op de algemene onveiligheidstoestand in uw land van herkomst, zij het volgende opgemerkt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Bagdad Belts.

Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl/>; en de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 4 maart 2020**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl/>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder. Het aantal veiligheidsincidenten kende in 2018 een daling ten opzichte van het jaar voordien, een trend die in 2019 aanhield. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is sinds de overwinning op ISIS sterk gedaald. Voor 2019 wordt het beeld sterk beïnvloed door het geweld dat plaatsvond in de context van de grootschalige betogingen, waarbij in het najaar veel slachtoffers vielen (zie infra).

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

In 2019 en begin 2020 werd de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad gekenmerkt door drie op elkaar inwerkende ontwikkelingen. Het gaat om de daling van het geweld dat kan worden toegeschreven aan ISIS; de demonstraties tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek die het politieke leven in de hoofdstad sinds oktober 2019 domineren; en de toename van de spanningen tussen Iran en de Verenigde Staten met als hoogtepunt de droneaanval op de bevelhebber van de Iraanse Republikeinse Garde, Qassem Soleimani, en het adjunct-hoofd van de PMF, Abu Mahdi al-Muhandis.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' in de periode van 2018 tot begin 2020 beperkt gebleven. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIS nog wel in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad maar de dreiging die uitgaat van de organisatie is steeds verder afgenomen. Het maandelijkse aantal veiligheidsincidenten dat in de provincie plaatsvond en kan worden toegeschreven aan ISIS, is sinds begin 2018 sterk gedaald en was gedurende 2019 relatief stabiel op een laag niveau. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIS vindt plaats in de Baghdad Belts al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie. Hierbij vielen geen burgerlachtoffers.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of

crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Een van deze aanvallen betrof een raketaanval op een mediabedrijf in het district Karrada waarbij een burger om het leven kwam.

De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt doelgericht van aard is. Vanaf begin oktober 2019 viel de overgrote meerderheid van de burgerdoden in Bagdad bij de confrontaties die tijdens de betogingen plaatsvonden, en in aanvallen op betogers en activisten buiten de eigenlijke protesten. Het aantal burgerdoden dat in 2019 in de provincie viel buiten de context van de betogingen lag lager dan in 2018.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2019 1.414.632 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4,5 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. De terugkeerratio naar de provincie Bagdad bedroeg eind 2019 69 %. Soennitische Arabieren vormden 89% van de teruggekeerde ontheemden. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheden, een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etno-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als een reden om niet terug te keren.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. v. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van:

- “- Artikel 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 55/5 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;*
- Artikel 3 van het EVRM (Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955) ;*
- Artikel 27 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 ;*
- Materiële motiveringsplicht ;*
- Zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- Verbod van willekeur”.*

Verzoekster haalt de motieven van de bestreden beslissing aan, verwijst naar de erkenning als vluchteling van haar zoon, de stress van het gehoor en geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de door haar geschonden geachte rechtsregels en bepalingen.

“Verzoeker meent dat in onderhavig geval onvoldoende duidelijkheid en onderzoek werd gedaan naar de concrete feiten en belangen waardoor een zorgvuldige en deugdelijke besluitvorming werd bemoeilijkt. In dit kader vraagt verzoeker dan ook uitdrukkelijk en formeel nogmaals gehoord te worden door de diensten van het CGVS in onderhavige procedure aangaande de feiten en belangen in hoofde van verzoeker.”

“Zelfs indien er niet met absolute zekerheid zou kunnen worden vastgesteld -quod non- dat verzoeker in Irak zou worden vermoord of zou worden aangehouden, dan nog dient op zijn minst te worden vastgesteld dat verzoeker een redelijke kans heeft dat deze vervolging plaats zal vinden.

De directe aanval op de zoon van verzoeker in de nabijheid van verzoeker, de aanhoudende aanwezigheid van de concrete dreiging tot vergelding, zijn voldoende indicaties tot gegronde vrees in hoofde van verzoeker.”

Verzoekster argumenteert middels verwijzing naar rechtspraak en rechtsleer inzake de principes bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster citeert landeninformatie inzake de situatie in Bagdad en verwijst naar de maatregelen ingevolge Covid-19.

“In sommige gevallen focust het CGVS bij de beoordeling van de geloofwaardigheid voornamelijk op de minder relevante details van het asielrelaas. In casu verwijst het CGVS (p.2 bestreden beslissing) naar de omstandigheid dat verzoeker niet 'de exacte namen' kent van de ouders, of verder weinig informatie heeft aangaande de ouders, wat volgens het CGVS de geloofwaardigheid van verzoeker in het gedrang brengt. Dit doet aangaande de kern van het asielrelaas weinig ter zake. Het is perfect mogelijk bedreigd te worden door ouders waarvan men de naam niet perfect en volledig kent. Dit is zelf doorgaans het geval in de meerderheid van de gevallen bij geweldpleging, het slachtoffer kent de vader doorgaans niet bij naam. Hierbij moet erop gewezen worden dat het rechtstreeks conflict van de ouders met de zoon van verzoeker, na de vlucht van de zoon van verzoeker tot vergelding kunnen leiden t.a.v. verzoeker en de overige familieleden. Het is dan ook om die specifieke reden dat verzoeker en de familie van verzoeker onmiddellijk zijn ondergedoken na de feiten en zo snel mogelijk de vlucht namen. Verder wordt de geloofwaardigheid van de vrees van verzoeker bevestigd door de informatie die werd medegedeeld aangaande de ouders dewelke nog steeds op zoek waren naar de zoon van verzoeker en de overige familie leden waaronder verzoeker.

[...]

Het CGVS beroept zich op een stereotiepe motivering waarbij ze de neergelegde documenten en asielrelaas simpelweg afdoen als ongefundeerd en ongeloofwaardig zonder er dieper op in te gaan.

Dat dit in voorkomend geval te betreuren valt, gelet op de omstandigheid, dat het voor de zoon van verzoeker die wel herkend werd als vluchteling, om exact dezelfde omstandigheden en feiten gaat.

Bovendien bevindt verzoeker zich op heden in een kwetsbare positie.

Het zou haar bij een potentiële terugkeer naar Irak bovendien ook ontbreken aan een netwerk waarop zij zou kunnen terugvallen.

Verzoeker vindt momenteel steun bij haar zoon die in België werd erkend als vluchteling.”

2.2. 2.2. Bij aanvullende nota van 27 november 2020 brengt verweerder een 'update veiligheidssituatie Bagdad' bij die gebaseerd is op volgende documenten (met URL's):

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance note: “Iraq” van juni 2019;
- EASO COI Report “Iraq - Security situation” van maart 2019;
- EASO Country of Origin Report “Iraq: Security situation” van oktober 2020;
- COI Focus “Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak” van 20 maart 2020.

3. Beoordeling

3.1.1. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

3.1.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.1.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient te worden opgemerkt dat dit artikel opgeheven werd.

3.1.4. Verzoekster voert de schending aan van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel heeft betrekking op de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit vormt echter niet het voorwerp van de bestreden beslissing.

3.1.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.2. Verzoekster verwijst naar erkenning van haar zoon als vluchteling en voert aan dat haar relaas geloofwaardig is.

3.2.1. De loutere verwijzing naar het relaas van haar zoon, het vergoelijken van haar onwetendheden inzake de daders van de geweldpleging op haar zoon en de stress van het gehoor kan niet aangenomen als nuttige weerlegging inzake de motiveringen waaruit blijkt:

- verzoekster weet bijzonder weinig over de daders van de aanslag op haar zoon hetgeen niet aannemelijk is omwille van (i) de ernst van de feiten en de gevolgen voor verzoeksters gezin, (ii) haar echtgenoot en zoon A. bij de politie klacht hebben neergelegd tegen de daders en hierbij zelfs hun identiteit hebben bevestigd;
- het feit dat verzoekster, nadat ze Irak verlaten heeft, via contacten toch vernomen heeft van de arrestatie van A., en hierover zelfs nieuwsberichten heeft gezien in de televisiemedia, wijst er op dat zij vanuit het buitenland voldoende toegang had tot informatie om over diens arrestatie meer te vernemen zodat het niet aannemelijk is dat verzoekster niet weet of deze A. was vrijgekomen door corruptie dan wel omwille van andere redenen;
- verzoekster heeft nauwelijks weet van concrete onderzoeksdaden door de politie in de zaak van de aanslag op haar zoon, hetgeen des te meer klemt omdat ze een arrestatiebevel bijbrengt;
- de verklaringen over verzoeksters pogingen om zich te verbergen voor de daders, onmiddellijk na de aanslag tot haar vlucht uit Irak enkele weken later, missen geloofwaardigheid;
- de ware toedracht van het relaas van verzoeksters zoon was niet duidelijk op basis van zijn vaak onsamenhangende verklaringen en er werd hem het voordeel van de twijfel gegeven bij de hem toegekende vluchtelingenstatus maar dit neemt niet weg dat verzoeksters toedracht geloofwaardigheid mist en dat zij niet overtuigt omwille van de problemen van haar zoon een gegronde vrees te hebben;
- de neergelegde bewijselementen (Iraakse identiteitskaarten en paspoorten, nationaliteitsbewijzen, huwelijksakte, woonstkaart, rantsoenkaart, politie-arrestatiebevel, medische attesten uit Irak en België, videobestand, briefwisseling van uw advocaat, bewijzen van psychotherapeutische ondersteuning) zijn niet van aard dat ze de voorgaande vaststellingen vermogen te beïnvloeden of weerleggen;
- het bijgebrachte videobestand, dat omwille van ICT- en veiligheidsredenen niet kon worden geopend, zijn niet van aard dat ze de vaststelling weerleggen dat verzoekster bijzonder weinig weet over deze en de andere daders van de aanval op haar zoon;
- de medische attesten d.d.29.10.2018 bevatten geen informatie die van aard is de vaststellingen aangaande haar asielvrees ten aanzien van Irak te beïnvloeden;
- het medisch attest d.d.07.10.2019 bevat geen informatie die de voorgaande vaststellingen weerlegt.

Tevens dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een verzoekster om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die zij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde feiten kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoeksters geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress en psychologische problemen geen aannemelijke verklaring vormen voor de hoger gedane vaststellingen. Daarenboven blijkt dat verzoekster tweemaal werd gehoord door verweerder en dat in het verzoekschrift geen opmerkingen worden geformuleerd aangaande het verloop van deze gehoren zodat aangenomen moet worden dat verzoekster op afdoende wijze in de mogelijkheid werd gesteld om haar verklaringen af te leggen.

De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het

door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Verzoekster slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In de mate dat verzoekster aanvoert geen netwerk te hebben in Irak blijkt uit het feitenrelaas in de bestreden beslissing dat zij nog een dochter R. heeft die samen met haar echtgenoot in Bagdad woont. Dit gegeven wordt in het verzoekschrift niet betwist door verzoekster.

3.3. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waarbij de update via de aanvullende nota van 27 november 2020 mede in aanmerking wordt genomen, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Het neergelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken is bestemd voor reislustige Belgen en vormt geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. De geciteerde landeninformatie in het verzoekschrift is gelijklopend met de informatie waarop verweerder zijn analyse baseert en kan niet nuttig ingeroepen worden ter weerlegging van het besluit van verweerder aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.5. In de mate dat verzoekster verwijst naar (maatregelen ingevolge) het Coronavirus blijkt dat dit vreemd is aan artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet omdat dit risico niet wordt veroorzaakt door een actor zoals omschreven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS